

Og så kunne man jo blive ved, indtil absurditeten blev til virkelighed som f.eks. i nogle af de amerikanske stater, hvor selv tre små overtrædelser af straffeloven fører til livstid i fængsel. Gad vide, hvis man så nåede dertil, om der så blev rum for en diskussion om et nok så væsentligt emne, nemlig en diskussion om årsagerne til, at der bliver begået kriminalitet.

Hvorfor tror forslagsstillerne f.eks., at der bliver begået så meget indbrudskriminalitet i Danmark? Har forslagsstillerne overvejet, om det skyldes det ulykkeligt store antal narkomaner, som vi har i Danmark, og som, uanset hvilke strafferammer forslagsstillerne kunne ønske sig, skal skaffe penge til deres misbrug? Og den eneste effekt ved at sætte dem i fængsel er, at de får en endnu højere gæld, som de skal afdrage, når de kommer ud, og dermed må begå endnu flere indbrud.

Hvorfor stiller Det Konservative Folkeparti aldrig beslutningsforslag om at afhjælpe disse problemer? Hvorfor skal det altid bare være højere straf, højere straf og højere straf?

I Socialdemokratiet arbejder vi med to dimensioner i denne her debat: Vi er hårde mod kriminaliteten, særlig den, der angår den fysiske vold, og vi er benhårde mod årsagerne til kriminalitet, dvs. vi vil lægge meget vægt på at forebygge problemerne, forebygge ved kilden, så vi undgår, at kriminaliteten opstår. Og jeg synes, det ville være utrolig forfriskende, hvis Det Konservative Folkeparti kunne skifte rille og begynde at stille forslag om at løse problemerne frem for evindelige forslag om, hvordan vi kan sanktionere, når de først er opstået.

Som ministeren har redegjort for, benyttes varetægtsfængsling eller muligheden for forlængelse af fængsling allerede i dag. Og derfor kan vi heller ikke på det her punkt støtte forslagsstillerne.

Jeg skal derfor sammenfatte, at Socialdemokratiet ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Karsten Nonbo (V):

Jeg tror, jeg vil sige til hr. Henrik Sass Larsen, at som jeg læser det her beslutningsforslag fra Det Konservative Folkeparti, så drejer det sig om indbrudskriminalitet i private hjem, altså ikke generel indbrudskriminalitet, men indbrudskriminalitet i beboelse. Og det var også det, som justitsministeren kommenterede ud fra.

Han rensede tallene for indbrud alle mulige andre steder, således at vi her kun taler om indbrud i hjemmene, altså i beboelsen. Andre tyve-

rier kan foregå andre steder, uden at det får denne her alvorlige følge, som indbrud i beboelse får.

Indbrud i beboelse er dybt, dybt krænkende for privatlivets fred, det sidder dybt i ofrene lang tid efter, at de har været udsat for indbrud i deres hjem. Mange af dem er præget resten af deres liv.

Prøv blot at spørge nogle, som har haft indbrud i deres hus. De husker den aften så tydeligt, de husker, hvor de var henne, hvem der var til stede, dér hvor de var henne, og hvem de var sammen med, da de kom hjem, og deres børn kan også huske i detaljer, hvad far og mor sagde osv. Jo, at have indbrud i sit hjem er dybt, dybt krænkende.

Det er ikke længere siden end i fredags, at jeg talte med en dame, som havde været udsat for indbrud to gange samt et forsøg inden for de sidste 4 år. Hun var i en sådan tilstand, at hun ikke turde tage nogen steder hen, og når det endelig lykkedes nogen at overtale hende til at tage nogen steder, så var det på den betingelse, at de kørte hende hjem og fulgte hende indenfor.

Så indbrud i private hjem, som det her beslutningsforslag går på, er altså meget krænkende, og jeg går ud fra, at det, beslutningsforslagsstillerne vil, er at lave en særskilt paragraf eller et særskilt stykke om indbrud i beboelse. Så det er det, debatten drejer sig om og ikke om alle indbrud, så det kan vi fra Venstres side fuldt ud tilslutte os.

Regeringen siger godt nok, at hårdere straffe kommer der ikke noget godt ud af, de unge bliver bare mere kriminelle af at sidde i fængsel. Men man glemmer, at når en indbrudstyv er nået så langt, at han begynder at begå indbrud i beboelse, i villaer, så er han kriminel.

Der er ingen, der starter med indbrud i beboelsesejendomme og villaer. De starter alle sammen i spejderhuset eller i ishuset eller børnehaven, og så går de til værksteder, til lagre, til fabrikker osv., stadig væk steder, som ikke er beboede. Men de slutter mange gange deres karriere netop med indbrud i beboelser, hvor de på en hurtig måde kan få den meget, meget store gevinst til stor skade for den krænkede.

Nu er der fremført en masse statistik om, hvor indbruddene begås osv., men man har ikke rigtig snakket om nogen statistik over, hvem der begår den. Jeg tør godt vove den påstand, at vil-
laindbrud begås af gengangere, af de samme